

متن پرسش

چرا رؤسای جمهور ما - غیر از آن‌هایی که شهید، یا رهبر و یا عزل شدند - مابقی آن‌ها (که تعدادشان کم هم نبود)، بعد از دو دوره‌ی چهارساله ریاست و پس از دوبار تأیید صلاحیت، دوبار تنفیذ و دوبار تحلیل، ممنوع‌التصویر شدند؟! یعنی از چشم افتادند؛ مطرود و منفور شدند! چرا چنین شدند؟! به نظر شما عجیب نیست؟! این در حالی است که سنّ آنان در زمان داوطلبی برای ریاست جمهوری، از پنجاه سال، گذشته بود و تحوّل در شخصیت و شاکله‌ی انسان در این سنّین، پدیده‌ای نادر، همانند «جابجا کردن کوه» است! این پدیده (مطرود شدن و از چشم‌افتادگی) را در مورد: رؤسای قوه‌ی قضاییه، رؤسای مجلس شورای اسلامی، رؤسای شورای نگهبان، فرماندهان کل سپاه پاسداران، نمایندگان مقام معظم رهبری در نهادها و ارگان‌ها، و بسیاری از مقامات دیگر، به «نُدرتِ کَالْعَدَم» می‌بینید! اگر هم دیده شود، واقعاً یک استثنا است. کجای کار اشکال داشته است؟! خواستم نظر استاد طاهرزاده بزرگوار را در این خصوص جویا شوم. سپاسگزارم

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: آری! دموکراسی به همان معنایی که مردم مسئولان اجرایی کشور را انتخاب کنند؛ خوب است. ولی نیازمند فرهنگی هستیم که در این رابطه، مردم مان ماورای فضای وعده‌های نامزدهای ریاست جمهوری بتوانند بهترین را انتخاب کنند تا این مشکلات پیش نیاید و از این جهت باید امیدوار به مردمی بود که با بعثتِ تاریخی خود از آن مشکلات عبور کرده باشند. موفق باشید